

Είδος: Εφημερίδα / Ένθετο: **ΑΟΥΤ**
Ημερομηνία: Κυριακή, 04-07-2010
Σελίδα: 24
Μέγεθος: 221 cm²
Μέση κυκλοφορία: 91430
Επικοινωνία εντύπου: (210) 6061.000
Λέξη κλειδί: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Η ΑΠΟΨΗ

ΕΛΕΝΗ ΓΚΙΚΑ
elgika@pegasus.gr

Η ψυχή των πραγμάτων

«**Α**s υποθέσουμε πως δεν έχουμε φτάσει/ στο μαύρο αδιέξοδο, στην άβυσσο του νου./ As υποθέσουμε πως ήρθανε τα δάση/ μ' αυτοκρατορικήν εξάρτηση πρωινού/ θριάμβου, με πουλιά, με το φως τ' ουρανού/ και με τον ήλιον όπου θα τα διαπεράσει...».

«**Αισιοδοξία**» παμπάλαιη ενός Καρυωτάκη ολοκαίνουργιου. Και δεν εννοώ ότι ο Καρυωτάκης είναι μέγας και θα το αποδείξει ο χρόνος και οι καιροί, αλλά ότι επανακυκλοφορεί σε καινούργια έκδοση από τον **Πασάκη** «ποιήματα και πεζά» σε εισαγωγή- σκόλια Δημήτρη Ελευθεράκη. Αλλά και Εκτωρ Κακναβάτος συγκεντρωτικός, άπαντα τα ποιητικά από την «Αγρο», και επανεκδόσεις συγγραφέων και βιβλίων που αστράφτουν: Θεώρημα του Παπαγάλου, αλλιώς, Πάκο Ιγκάσιο Τάμπο και Σιμενόν, αλλιώς, Γκι Ντε Μοπασάν και Καμί Ξανά και Ξανά, Μένης Κουμανταρέας πάλι, καθ' ότι «Κλειστόν Λόγω Μελαγχολίας», και Κώστας Μουρσελάς, παλιός, σε ολοκαίνουργια έκδοση αλλά ταυτοχρόως και τόσο νέος! Όλα αλλάζουν, το βλέπετε, ναι; les και να χρειάζεται να πιάσουμε πάτο, να φοβηθούμε όλοι μας τόσο μα τόσο πολύ για να ξαναγίνει και πάλι «η ποίηση το καταφύγιο που φθονούμε». Απλώνοντας το χέρι για την ελάχιστη σταθερά. Διότι χάος, χάος! Αλλά ακόμα και το τυχαίο (κατά Κόνραντ) είναι νομοτελειακό.

Η αιώνια Επιστροφή σε ό,τι επέζησε. Για να χπιστεί το επόμενο ακριβώς δίπλα στο αιώνιο, να αγαπήσουμε όσα ξεχάσαμε σε εποχές απόλυτου πληθωρισμού. Σχέσεις, καταστάσεις, αντικείμενα, στιγμές, βιβλία και μουσικές, όλα στο μικροσκοπικό. Δεν θα στοιβάζουμε άχρηστα, ούτε κέρφι ούτε και χρόνος αλλά ούτε και χρήματα πια, βραδυπορώντας θα πρέπει να ξανααγαπήσουμε ή μάλλον ν' αγαπήσουμε ό,τι υπήρξε δεδομένο κι αυτονόητο ως χθες. Βιβλία που σκοτεινιάζουν σκονισμένα στο ράφι, συγγραφείς που ξεφυλλίσουμε χωρίς δεύτερη ματιά, ακόμα και θέματα αιώνια, που προσπεράσαμε σε μια λάιφ στάιλ εποχή.

Και ναι, Καρυωτάκης, με μια «Αισιοδοξία» σχεδόν χλευαστική: «Τουλάχιστον δωπέρα είμαστε μόνοι, / περνάει η μέρα μας, η άλλη ξημερώνει, / και μες στα μάτια μας διαπρούμε ακόμα/ κάτι που δίνει στα πράγματα χρώμα». Καιρός να ξαναβρούμε την ψυχή των πραγμάτων, λοιπόν. Για να μη χάσουμε και τη δική μας, εντελώς. Εξάλλου, ό,τι αξίζει ούτε πουλιέται ούτε αγοράζεται κι είναι πάντοτε εδώ.